

Kasie
West

frayer
NA -
ZASKOK

frajer
NA -
ZASKOK

Kasie
West
frajer
NA -
ZASKOK

slovar

*Pre môjho otca za to, že ma naučil čítať,
aby som sa niečo naučila,
a pre mamu za to, že ma naučila čítať pre zábavu.*

FRAJER NA ZÁSKOK

Copyright © 2015 by Kasie West

Translation © Jana Vlašičová 2016

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *The Fill-in Boyfriend*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen v New Yorku v roku 2015, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2752-6

www.slovar.sk

1. KAPITOLA

Jedna časť mozgu, zrejme tá, kde sídli logické myslenie, ktorú mi však vtedy chýbalo, vedela, že to mám nechať tak, odísť a zachovať si aspoň štipku dôstojnosti. Namiesto toho som ho ešte pevnejšie objala okolo pása a pritisla si mu líce na hrudník. Nebola to logika, čo ovládalo môj mozog. Bolo to zúfalstvo. A hoci som vedela, že zúfalstvo nie je veľmi príťažlivé, nemohla som si pomôcť.

Nahlas vydýchol, takže som ho mohla objasť ešte silnejšie. *Takto asi škrtiče zabíjajú svoje obete*, napadlo mi, ale ani táto myšlienka ma neprinútila odísť.

„Gia, prepáč.“

„Tak to nerob! A ak naozaj musíš, nemôžeš to o dve hodiny posunúť?“

„Podľa toho, čo si mi povedala, určite nie. Záleží ti len na tom, aby si sa so mnou mohla ukázať pred svojimi priateľmi.“

„Tak to nie je.“ Dobre, dobre, trochu pravdy na tom bolo, ale iba kvôli Jules. Votrela sa k nám do partie pred

rokom a pomaly sa pokúšala všetkých mojich najlepších priateľov obrátiť proti mne. Naposledy vyhlásila, že som si frajera, s ktorým už dva mesiace chodím, iba vymyslela. Takže áno, chcela som, aby všetci videli, že neklamem a že je to ona, kto sa snaží rozdeliť našu partiu. To ona je aspoň z jednej štvrtiny skutočne zlá, nie ja.

Nebol to však jediný dôvod, prečo som chcela, aby bol Bradley dnes večer so mnou. Skôr ako sa so mnou na parkovisku pred budovou, kde sa konal náš školský ples, rozíde, som potrebovala, aby vošiel dnu a dokázal, že naozaj existuje. A potom môže pokojne odísť. Chcela som tak veľa? Okrem toho, haló, toto je môj ples. To ma *naozaj* chce nechať ísť samu, keď mám šancu, že ma vyhlásia za kráľovnú plesu?

„Nejde mi len o to...“ Hlas sa mi zlomil, hoci som sa snažila udržať emócie pod kontrolou. Akoby už z toho, že sa ho držím ako kliešť, nebolo jasné, že to absolútne nezvládam.

„Záleží ti len na tom a potvrdila si to tým, ako si ma privítala. Prvá vec, čo si mi povedala, bola: *Toto kamoši nerozhodia*. Vážne, Gia? To je prvé, čo mi povieš po dvoch týždňoch, čo sme sa nevideli?“

Začala som si naše stretnutie prehrávať v hlave. Naozaj to bolo prvé, čo som mu povedala, alebo si to vymyslel, aby sa cítil lepšie? Vyzeral fakt dobre. Áno, chcela som, aby aj moji kamoši videli, ako dobre vyzerá. Čo mu na tom prekáža?

„Celú cestu sem si plánovala, ako vojdeme dnu. Povedala si mi, ako sa mám na teba pozrieť.“

„Dobre, tak mám maličkú potrebu veci ovládať. To si však vedel!“

„Maličkú?“

Kúsok od nás zaparkovalo auto. Zo zadných sedadiel vystúpil pár. Nepoznala som ani jedného z nich.

„Gia,“ povedal Bradley, vyslobodil sa z môjho objatia a odstúpil. „Musím ísť. Mám pred sebou dlhú cestu.“

Aspoňže vyzeral, že je mu to úprimne ľúto.

Prekrížila som si ruky na prsiach a konečne v sebe našla dôstojnosť. „Fajn. Chod.“

„Mala by si ísť dnu. Vyzereš úžasne.“

„Čo si o sebe myslíš? Najprv mi vynadáš a potom sa hráš na milého a sladkého.“ No on bol naozaj neuveriteľne milý a sladký. Zúfalo som chcela, aby so mnou zostal. Nebolo to len o mojich kamošoch. Potlačila som ten pocit. Nechcela som mu dať najavo, že ma naozaj zranil.

Pousmial sa a nahlas povedal: „Si neskutočne plytká, sebecká, snobská a zaslúžiš si tam ísť sama!“

Prečo to znelo tak presvedčivo? Pokračovala som v našom malom dramatickom výstupe a zakričala som: „Nenávidím ťa, debil!“

Poslal mi vzdušný bozk a ja som sa usmiala. Sledovala som, ako nasadol do auta a odišiel. Hneď nato mi zovrelo žalúdok a úsmev z tváre zmizol. Asi čakal, že to zabalím a pôjdem domov. Ešteže som mala na plese kamošov... a všetci čakali, že tam prídem s chalanom, o ktorom som básnila už dva mesiace. Naštvané som zavrčala a snažila sa bolesť premeniť na hnev. Oprela som sa o zadnú časť červeného nákladiaka. A vtedy sa môj pohľad stretol s pohľadom chalana sediaceho na mieste šoféra v aute zaparkovanom kúsok odo mňa. Rýchlo som zmenila postoj, aby som nevyzerala zúfalo – takto ma nesmie vidieť ani človek, ktorý ma nepozná. Chalan odvrátil zrak.

Prečo sedí v aute? Zrazu otvoril knihu a začal čítať. Čítať? Sedí na parkovisku počas školského plesu a číta?

Potom mi to došlo – on sem len priviezol ten pár. Možno mladšiu sestru alebo brata.

Detailne som si ho prezrela. Mal hnedé vlasy a svetlú pokožku. Zrejme bol aj vysoký – jeho hlava prečnievala cez operadlo – aj keď sa to ťažko odhadovalo. Vôbec nebol môj typ. Vlasy mal príliš strapaté a nie príliš husté a nosil okuliare, ale v tej chvíli to, skrátka, muselo stačiť. Podišla som k nemu. V rukách držal knihu o geografii, teda aspoň myslím – bolo to niečo o ceste okolo sveta za osemdesiat dní. Zaklopkala som mu na okno a on pomaly zdvihol zrak. Kým otvoril okno, trvalo mu to celú večnosť.

„Ahoj,“ povedala som.

„Čau.“

„Chodíš sem do školy?“ Ak by chodil a ja som si ho doteraz nevšimla, nefungovalo by to, pretože niektorí ľudia by ho predsa len poznali.

„Prosím?“

„Či chodíš do tejto školy?“

„Nie, práve sme sa sem prisťahovali, no ja som ostal v starej škole.“

Výborne. Je tu nový. „Priviezol si sem brata?“

„Nie, sestru.“

„Výborne.“

Nechápavo sa na mňa pozrel.

„Musíš mi ísť robiť partnera na ples.“

„Prosím?“ Otvoril síce ústa, ale viac z nich nevyšlo.

„Bývaš blízko? Dovnútra totiž v džínsoch a tričku nemôžeš – najmä nie v tomto s telefónnou búdkou.“

Nechápavo sa pozrel na svoje tričko a potom na mňa.

„S telefónnou búdkou? To myslíš vážne?“

„Máš nejaké tmavé nohavice a košeľu? A možno kravatu? Tmavá tyrkysová by sa skvele hodila k mojím ša-

tám, ale nezbláznim sa, ak bude iná.“ Naklonila som hlavu. Fakt to nebol môj typ. Kamoši si to všimnú. „A čo očné šošovky a nejaké prípravky na úpravu vlasov?“

„Ak dovoľíš, zatiahnem okienko.“

„Prosím, nerob to.“ Chytila som okienko a snažila som sa mu v tom zabrániť. Naozaj mi bolo súdené zažiť noc, počas ktorej sa budem cítiť tak strašne zúfalo? „Práve sa so mnou rozišiel frajer. Zrejme si to videl. A fakt sa mi nechce ísť na vlastný ples samej. Zvlášť, keď si moji kamoši myslia, že som si ho vymyslela. Je to dlhý príbeh, keď to zhrniem, potrebujem, aby si ho zastúpil. Žiadam ťa o dve hodiny života. O nič viac. Aj tak tu len sedíš a čakáš na sestru.“ Dokelu. Sestra. Čo ak vojdeme a ona na neho začne cez celú sálu kričať a celé to pokazí? Musíme sa jej, skrátka, vyhnúť alebo ju do celého tajomstva zasvätiť. Ešte som sa nerozhodla, čo spravím. „Určite to bude zábavnejšie, ako sedieť v zaparkovanom aute.“

Celý čas na mňa pozeral, akoby som zošalela. A presne tak som sa aj cítila.

„Chceš, aby som predstieral, že som Kapitán Amerika?“ spýtal sa a kývol hlavou k ceste.

Najprv som nechápala, ale potom mi došlo, že tak pomenoval Bradleyho, ktorý mal fakt dobrú postavu. „Kamoši ho nikdy nevideli, takže nemajú ani páru, ako vyzerá. Okrem toho, ty sa podobáš...“ začala som rozhadzovať rukami a snažila som sa dokončiť vetu. Skúšala som si spomenúť na meno ďalšieho superhrdinu, ku ktorému by som ho prirovnala, ale žiadny mi nenapadol. Superhrdinovia mi nič nehovorili. Existovali nejakí s menej vymakaným telom? Spiderman? To neznelo ako kompliment.

Sedel tam, zízal na mňa a čakal, ako duchapľne dokončím vetu.

„Zaplatím ti.“

Prekvapene sa na mňa pozrel. „Som si istý, že taká služba existuje. Prečo nezavoláš službu GIGOLOVIA alebo čosi podobné?“

Prevrátila som oči, ale zároveň som sa nemohla ubrániť úsmevu. „Zdá sa, že tento druh služieb nejako dobre poznáš.“

Zasmial sa.

„Ak pôjdeš, budeš to mať u mňa.“

„Čo budem mať u teba?“

„Neviem... ak budeš niekedy potrebovať fiktívnu frajerku, budem ti k dispozícii.“

„Tento druh služby zvyčajne nepotrebujem.“

„Dobre, dobre. Teší ma, že si môžeš zohnať skutočnú frajerku, kedykoľvek si zmyslíš, lenže ja také šťastie nemám. Teda, myslím tým, že zvyčajne to ani nepotrebujem, ale uprostred prázdneho parkoviska je situácia trochu iná.“ Musím ho dojať k slzám, aby som ho presvedčila, že má ísť so mnou a predstierať, že je môj frajer?

„Idem do toho.“

„Ideš?“ Jeho odpoveď ma prekvapila, aj keď som veľmi túžila, aby súhlasil.

„Idem. Bývam šesť ulíc odtiaľto. Pôjdem sa prezliecť do niečoho vhodnejšieho.“ Keď zatváral okno, mrmlal si popod nos čosi o tom, že nechápe, ako sa dal na niečo také ukecať. Potom odišiel.

Päť minút som tam stála a premýšľala, či to nebol len spôsob, ako sa z toho celého vyvliecť. Ak býva šesť ulíc odtiaľto, prečo čakal na parkovisku? Nebolo preňho jednoduchšie vrátiť sa domov a čakať tam?

Vytiahla som mobil a skontrolovala Instagram aj Twitter, aby som sa uistila, že Bradley nenapísal na sociálnych

sieťach nič o našom rozchode. Nenapísal. Neprekvapilo ma to, Bradley toho veľa nezverejňoval. Aj to bol dôvod, prečo ma Jules podozrievala, že som si ho vymyslela. Napísala som tvít o tom, aký skvelý ples ma čaká, a potom som mobil vložila naspäť do kabelky, ktorá sa mi dokonale hodila k šatám.

Ubehlo ďalších desať minút a ja som si bola istá, že ten chalan sa už nevráti. Začala som si vymýšľať výhovorky, ktorými zasypem kamošov, keď vojdem dnu. Ochorel. Musí sa učiť na skúšku, ktorú ma v pondelok, keďže je už vysokoškolák.

Vzdychla som si. Celé to bolo úbohé. Musím povedať pravdu. Rozišiel sa so mnou na parkovisku. Pri tej myšlienke sa mi oči zaliali slzami a začali ma páliť. Bradley sa so mnou rozišiel na parkovisku. Pokašľala som to, prišla som oňho a teraz stratím ešte oveľa viac. Bude to tá posledná bodka, po ktorej všetci kamoši uveria Jules? Presne som vedela, ako sa na mňa Jules pozrie, keď poviem pravdu. Bude mať na tvári výraz *jasné, že nikdy neexistoval*. Ten istý, ktorý mi venovala vždy, keď som spomenula Bradleyho. Bol to výraz, ktorý ma nútil pridávať ďalšiu a ďalšiu story. Škoda, že som si ich toľko navymýšľala, pretože všetci kamoši začali o Bradleyho existencii pochybovať.

Stretli sme sa v kaviarni na univerzite, kde som bola na filmovom festivale, ktorý pomáhal organizovať môj brat. Keďže som tam sedela sama, Bradley si myslel, že som tiež študentka. Neopravila som ho len preto, lebo som tam chcela o rok nastúpiť. Prihlášku som mala už podanú, takže som sa tam cítila skoro ako doma. Vymenili sme si čísla a chvíľu sme si esemeskovali. A prostá príťažlivosť sa zmenila na čosi väčšie. Stále vtipkoval a vedel toho veľa

o rôznych miestach, pretože dosť cestoval. Bol fakt zaujímavý. O niekoľko týždňov som mu povedala, koľko mám rokov. Vtedy už išlo o viac. Hlavným problémom bolo, že som bývala tri hodiny cesty od univerzity, kde študoval. Takže za dva mesiace, čo sme boli spolu, sme sa videli len párkrát a nemala som šancu predstaviť ho kamošom. A zrazu bolo všetko preč.

Pokrčila som plecami a otočila sa k vchodu do sály. Nepotrebovala som frajera – skutočného ani vymysleného. Kamoši ma majú radi bez ohľadu na to, s kým chodím alebo nechodím. Keď som o tom premýšľala, priala som si, aby to tak skutočne bolo. Nemôžem predsa prísť v jeden večer o frajera aj o kamošov. Potrebujem ich. Vo chvíli, keď som sa pohla k sále, mi cestu preťali svetlá. Auto zastalo. Vystúpil z neho ten chalan a spýtal sa: „Vážne si tam chcela ísť bezo mňa?“

2. KAPITOLA

Usmiala som sa. Nemohla som si pomôcť. Mal na sebe čier-
ny oblek a sivú kravatu. Nemal okuliare a bol naozaj vy-
soký.

Presne to som potrebovala. Uvidia nás. Pokojne ho po-
plese nemusím už nikdy vidieť. Nečakajú ma opovržli-
vé pohľady Jules ani tie obviňujúce od Laney, ani pohľa-
dy typu *povedz konečne pravdu* od Claire. Ani nebudem
veľmi klamať. Môj frajer na záskok práve trochu pou-
pravil udalosti, ktoré ma dnes večer čakali. Nikto neprí-
de k ujme. Hlavne, že sa mi podarí udržať si tú odpornú
Jules od tela.

„Ahoj,“ pozdravila som ho a vybrala som sa k jeho
autu. Stál tam, akoby sa nevedel rozhodnúť, či má do toho
ísť. „Vyzeráš výborne,“ dodala som. Mala som lepší vý-
hľad na jeho vlasy, tak som si ich prezrela. Stále boli stra-
paté, aj keď sa zdalo, že sa ich pokúsil skrotiť.

„Sadni si na chvíľočku,“ ukázala som na sedadlo
v aute. Zdvihol obočie, ale poslúchol ma. Z kabelky som

vytiahla malý hrebeň a začala som ho česať. Keď sa mi podarilo sčesať vlasy z čela a pekne ich upraviť, spokojne som skonštatovala: „Zvládol si to viac ako dobre.“

Pokýval hlavou, vzdychol si a povedal: „Tak poďme, nech to máme čo najskôr za sebou.“

Postavil sa a ponúkol mi rameno, aby som sa ho chytila. Namiesto toho som ho zdrapila za ruku a začala ťahať k sále.

„Pomaly. Neponáhľaj sa tak,“ povedal a snažil sa ma zastaviť, čo nebolo až také jednoduché, keďže som mala topánky na vysokých podpätkoch. „Potrebujem trochu uviesť do príbehu. Chceš presvedčiť svojich kamošov, že sa poznáme, nie?“

„Správne. Čo potrebuješ vedieť?“

„Na úvod by stačilo meno.“

Zasmiala som sa. Ani som sa mu nestihla predstaviť. „Volám sa Gia Montgomeryová, mám sedemnášť rokov a študujem na tejto úžasnej freemontskej strednej škole. Som členkou študentskej rady a zvyčajne o rande nikoho prosiť nemusím. Teda aspoň doteraz som na to nebola odkázaná, aby som povedala pravdu.“

„Rozumiem.“

„Nasledujúce dve hodiny bude z teba Bradley Harris. Vysokoškolák – študent Kalifornskej univerzity, s čím moji rodičia veľmi nesúhlasia, pretože si myslia, že si pre mňa príliš starý.“

„To teda som,“ súhlasil.

Nebola som si istá, či hovoril o Bradleym alebo o sebe. Zdalo sa mi, že spomínal, že je stále na strednej. „Koľko máš rokov ty?“

„Ak som vysokoškolák, koľko mám rokov? Dvadsaťjeden?“

Hovoril o Bradleym. Prevrátila som oči. „Presne. Ale to je len o štyri viac, ako mám ja.“

„Čo by nebol problém, keby si nebola stále na strednej a navyše pod zákonom.“

„Strednú končím o pár týždňov a ty hovoríš presne ako moji rodičia.“

Pokrčil plecami. „Ak je to tak, potom máš dobrých rodičov.“

„Veď na tom aj tak teraz nezáleží. Po plese sa rozlúčime, najlepšie bude, keď sa akože rozídeme. Ideálne tak, aby to kamoši videli. Nerob z toho divadlo, malo by to prebehnúť rýchlo a v tichosti. Potom môžeš – podobne ako skutočný Bradley, odpochodovať preč a celá záležitosť sa tým skončí.“ Keď som to vyslovila, v hrdle som mala hrču, pretože som si predstavila Bradleyho, ako odchádza – urobil to, akoby to bola tá najjednoduchšia vec na svete. Potlačila som ten obraz a usmiala sa naňho.

„To zvládnem,“ povedal.

„Fajn. A čo tvoja sestra? Nebudú s ňou problémy? Nevybehne za tebou, kričiac tvoje meno?“

„Nie, moja sestra neočakáva, že ma tam uvidí. A je úplne hotová zo svojho frajera. Ak však zbadám, ako sa k nám približuje, urobím všetko preto, aby nás neprezradila. Je v pohode, určite nás nenechá v štichu.“

„Čo keby si jej poslal esemesku? Len pre istotu...“

„Rád by som, ale v tej rýchlosti, akou som sa prezliekal, som si zabudol mobil doma.“ Pobúchal si po vreckách, aby mi dokázal, že v nich nič nemá.

„Fakt je v pohode?“

„Jasné, že je.“

„Dobre, tak teda môžeme ísť.“

Usmial sa, akoby som na niečo zabudla.

„Čo je?“

„Nič. Poďme.“ Vykročil pomaly, ale sebaisto. Akoby mu vôbec nevadilo, že ma drží za ruku.

Keď sme vošli, podala som učiteľovi, ktorý stál pri vstupe, lístky, a plynule sme prešli do hlavnej sály. Kapela hrala hlasno a nie príliš dobre. Išlo o víťaza konkurzu, ktorý sme pre tento účel zorganizovali, takže to bola najlepšia kapela spomedzi tých najhorších. Minulý rok objednali známu kapelu za viac peňazí, ale pán Lund povedal, že rozpočet na tento rok to neumožňuje.

Všimla som si ľudí z partie s frajermi a frajerkami. Stáli okolo vysokého stolíka. Na chvíľu som zavrela oči a snažila sa zapojiť všetky herecké schopnosti, ktoré som mala. Nebolo ich dosť, ale v tej chvíli museli stačiť. Vedľa mňa stál frajer na záskok a nezdal sa ani trochu nervózny. Jasné, že nebol nervózny, on nemal čo stratiť.

„Moja sestra je na parkete, takže zatiaľ sme v pohode,“ povedal.

Sledovala som jeho pohľad. Mieril k dievčaťu v modrých šatách so sukňou s nariasenými volánmi. Vyzerala milo – mala dlhé hnedé vlasy a priateľskú tvár. Nikdy predtým som ju nevidela, takže musela byť mladšia ako ja. Povedal, že sa len nedávno prisťahovali. Nepoznala som však ani chalana, s ktorým tancovala, takže som sa len utvrdila v tom, že musia byť mladší.

„Dobre teda. Mohol by si sa na mňa pokúsiť pozrieť, akoby si bol do mňa šialene zaľúbený?“

„Takže s Kapitánom Amerika ste boli do seba šialene zaľúbení?“

Otvorila som ústa a chcela som povedať *samozrejme*, ale nepovedala som nič, pretože to nebola pravda. Bradley a ja sme boli... šťastní. Aspoň som si to ešte nedávno

myslela. Nasadila som ten najprovokatívnejší úsmev, bola som šťastná, že ma neovládli pocity, ktoré som mala na parkovisku. „Prečo sa pýtaš? Ešte nikdy si nič podobné nezažil?“

Chvíľu sa sústredil a potom na mňa uprel ten najväčšie pohľad. Bol fakt dobrý.

„Môžeš trochu ubrať.“

Trochu ten výraz zmiernil a ja som si prvýkrát všimla, že má modré oči. To nie je dobré. Bradley má hnedé.

„Je to až také zlé?“

„Nie. Ten výraz je dokonalý, len farba tvojich očí ma znepokojuje.“ Určite vedel, čo znamená byť zaľúbený, to ja som o tom nič netušila.

„To mi ešte nikto nepovedal. Ďakujem.“

„Prepáč. Som si istá, že ti baby hovoria, že tvoje oči sú priam rozprávkové alebo čosi podobné.“ Skutočne také boli. „Problém je, že...“

„Bradley ich má smaragdovozelené? Nie, určite ich má čokoládovohnedé.“

Zasmiala som sa, pretože sa chytil za srdce a melodramaticky za mňa odpovedal: „Áno, úplne som sa v nich rozpúšťala.“

Pozrel sa mi do očí a skonštatoval: „Boli presne ako tvoje.“

„Hm, tie jeho boli čokoládovejšie, moje sú tmavšie, ale...“ pokrútila som hlavou a snažila som sa vrátiť k téme. „Snaž sa vyhnúť očnému kontaktu s mojimi kamošmi, prosím.“

„To vôbec nebude pôsobiť čudne. Fakt si myslíš, že si tvoji kamoši pamätajú farbu očí chalana, ktorého nikdy nestretli? To si o nich toľko rozprávala?“

„Nie. Teda... vlastne videli zopár fotiek.“

„Videli fotky?“ Vypútil na mňa oči. „A ty si myslíš, že nám toto divadielko prejde?“

„Väčšinou boli urobené z diaľky a na jednej bol záber na polovicu tváre.“

K mojej veľkej nespokojnosti sa Bradley nerád fotil. „Videli ich dosť dávno. A myslím, že ste si dosť podobní, takže by to malo vyjsť. Ale aj tak ťa chcem poprosiť, aby si sa snažil vyhnúť očnému kontaktu a urobil to tak, aby to nepôsobilo čudne.“

Vzal mi ruku do svojich, pobožkal ju a venoval mi neodolateľný pohľad. „To zvládnem, aj tak mám oči len pre teba,“ povedal.

Bol *fakt* dobrý. Zasmiala som sa. „Vidím našu partičku. Poďme.“

„Prečo si tvoji kamoši mysleli, že neexistujem, keď si im ukázala fotky?“ spýtal sa, keď sme sa predierali cez tancujúcich ľudí na parkete.

„Pretože si chodil na univerzitu a ja som bola tá, čo chodila za tebou. A keď si prišiel sem, chcel si čas tráviť so mnou, nie s mojimi kamošmi.“

„Takže som snob. Pochopil som.“

„To som nepovedala.“

„Keď si ma prišla navštíviť ty, trávili sme čas s mojimi kamošmi?“

„Nie. Vídavali sme sa zriedka. Nechceli sme sa venovať iným ľuďom, keď sme sa konečne stretli.“

„Rozumiem. Bola si moje malé tajomstvo.“

„Nie, aj ja som to tak chcela. A okrem toho, práve si tri hodiny šoféroval, aby si prišiel na môj školský ples, takže si ich zjavne chcel spoznať.“ Už mi šibalo z toho, že sme sa rozprávali, akoby bol ozajstný Bradley. Pokrútila som hlavou. Bradley ich *chcel* spoznať.

„A napriek tomu sa s tebou na parkovisku rozišiel, skôr ako vôbec vošiel dovnútra.“

Hrýzla som si peru. Ešte desať krokov a budeme pri partii. Nemohla som mu povedať, že som sa k Bradleymu nesprávila pekne. Ani to, že prvá vec, ktorú som mu po tom, ako som ho dva týždne nevidela, povedala, bola, že kamoši umrú, keď ho uvidia. Bolo to preto, že vyzeral naozaj úžasne, asi som mu mala povedať radšej to. Nemala som sa obávať, čo si budú kamoši myslieť. Aj keď to bolo veľmi ťažké, keďže som dva mesiace v kuse odpovedala na otázky spochybňujúce jeho existenciu. Dva mesiace som im o ňom len rozprávala. A to všetko kvôli Jules. Nemala som jej dovoliť, aby ma spochybňovala.

Ako prvá ma zbadala Claire – zdalo sa, že sa jej oči rozžiarili úľavou, keď videla, že som neprišla sama. Boli sme si veľmi blízke, takže sa ma vždy zastávala. „Gia!“ Keď na mňa zavolala, všetci sa otočili.

Výraz na Julesinej tvári bol na nezaplatenie. Najprv sa zatvárila povýšene a hneď nato jej trochu padla sánka. A Laney sa konečne netvárila súciteľne. Vyčarila som široký úsmev.

„Čaute, všetci. Toto je Bradley.“

Zdvihol ruku a zamával. Nevedela som, či si robí žarty, alebo má taký zvyk. „Rád vás spoznávam,“ povedal hlbokým a chrapľavým hlasom.

Claire naširoko otvorila oči a pozrela sa na mňa, ako by hovorila: *Dobré, Gia!*

Jules sa vrátila k povýšenému výrazu, hneď ako si ho premerala. Zadržala som dych. Čakala som, že povie, že sa vôbec nepodobá na chalana z fotiek ani na chalanov, s ktorými obyčajne chodím. Ona však vypustila: „Prekvapuje ma, že sa ti sem chcelo.“